

foreslaaet en Modification, navnlig med Hensyn til en Forlængelse af Fristen, idet Bestemmelsen blev saaledes affattet: „Hvor der endnu findes Gable af Tjæl eller andet brændbart Materiale, kunne disse fremdeles vedligeholdes og med Bygningscommissionens Tilladelse udbedres“ — denne Redaction, som her kom til og som i flere Henseender er mindre heldig, saa at den giver Anledning til Misforstaaelse, skriver sig altsaa netop fra dette Thing — „dog ikke udover et Tidsrum af 20 Aar“. Der blev ikke fra Nogens Side, hverken fra Udvalgets eller fra noget af de Medlemmers Side, som toge Ord, udtalt, at Meningen dermed skulde være at gjøre Forandring i, hvad der var kommet fra Landsthinget, saaledes at disse Gable skulde kunne blive staaende; Meningen var alene at give Eierne en længere Frist. Udvalget meente, at Udfæstels Bestemmelse ofte vilde være trykkende, idet Udgiften kunde være temmelig stor for Eierne, og Gablen ofte er saaledes sammenvoret med hele Huset og dets indre Indretning, at det næsten er umuligt uden meget store Ulemper at gjøre den i Udfæstet paatænkte Forandring. Den daværende Justitsminister bemærkede ogsaa, at han vel ikke kunde have Noget imod, at der indrømedes en Frist til Ombytning af disse Gable — siger han udtrykkelig — men at han fandt, at 20 Aar vare for langt et Tidsrum. Det daværende Medlem fra Kolding, altsaa fra en Kjøbstad, fandt ogsaa Tidsrummet for langt og henviste til, at det allerede i Forordningen af 6te April 1832 var bestemt, at Tjælegable ikke maatte vedligeholdes. Han fandt en Frist af 3 Aar tilstrækkelig. Resultatet blev, at Udvalget til 3die Behandling foreslog de 20 Aar forandrede til 10. Jeg maa altsaa ansee det for tilstrækkelig givet, at det var Folkethingets Mening, dengang da denne Bestemmelse blev vedtaget, at de daværende Brædegable i Kjøbstæderne, som besandt sig i Skjellet til en Naboeiendom, skulde affattes, naar de 10 Aar vare gaaede; det var ganske bestemt det daværende Folkethings Mening. Dette kan so imidlertid ikke være afgjørende med Hensyn til Sagens Behandling; thi er det ikke i Loven

udtrykt paa en saadan Maade, at det kan opretholdes overfor Domsstolene, saa er det ikke tilstrækkeligt. Men jeg kan heller ikke fortolke den paagældende Lovbestemmelse paa anden Maade. Naar det nemlig hedder i fornævnte Bestemmelse, at disse Brædegable kunne fremdeles vedligeholdes og med Bygningscommissionens Tilladelse udbedres, dog ikke udover et Tidsrum af 10 Aar, saa mener jeg, at det er klart, at „vedligeholdes“ og „udbedres“ maae her være Betegnelser for forskellige Ting. Man kan ikke, som ganske vist nogle Bygningscommissioner ere tilbøielige til, fortolke „vedligeholdes“ som en Restauration og sige, at hvad der egentlig er forbudt og ikke maa skee efter 10 Aars Forløb, kun er en yderligere Reparation, saa at de maae blive staaende, saalænge de kunne staae uden at falde om; derom siger Lovens Intet. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa „vedligeholdes“ staaer ved Siden af „udbedres“, viser, at „vedligeholdes“ absolut maae forståes paa samme Maade, som om der stod: bibeholdes; de maae ikke bibeholdes længere end 10 Aar. Dhr. ville sikkert være enige med mig i, at dette stemmer ganske med Sagens Gang og den Maade, hvorpaa Bestemmelsen er kommen ind i Loven. Altsaa, den Fortolkning, jeg maa ansee for den rette, og som jeg maa finde mig forpligtet til at opretholde, saalænge jeg ikke har Dem for, at min Anskuelse er urigtig, er den, at disse Gable skulle være fjernede ved Udløbet af de 10 Aar og ombyggede med Gable, der ere lovligt indrettede.

Jeg kommer nu til den tredje Deel af Forespørgslen, nemlig hvorvidt og paa hvilken Maade Ministeriet er tilbøieligt til at benytte den Dispensationsret, som det har efter Bygningslovens § 39. Dertil maa jeg foreløbig bemærke, at jeg ikke kan ansee Ministeriet beføiet til at udøve Dispensationsretten i et saadant Omfang, som det forekommer mig, at den erede Forespørger ønskede, nemlig i Form af en almindelig Udfættelse med Anvendelsen af den paagældende Lovbestemmelse. Dertil indeholder Bygningsloven efter min Mening ikke tilstrækkelig Bemyndigelse i § 39. Denne § 39 giver Ministeriet en dobbelt Dispensationsret.